

Arrest

nr. 112 053 van 16 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 juli 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – Model B.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 juli 2013.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. De rechtsgrond van deze beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.1 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. *In casu* werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

Bij arrest nr. 96678 van 7 februari 2013 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen de negatieve beslissing aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter verworpen. Bovendien heeft het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf, zowel op grond van artikel 9bis als 9ter, geen schorsende werking.

Bij arrest nr. 57869 van 15 maart 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert hebben de Belgische asielinstanties dus wel degelijk onderzocht of de verzoekende partij in aanmerking komt voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Wat de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM betreft verwijst de verzoekende partij naar haar asielmotieven. De Raad stelt vast dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus werd bij de behandeling van de asielaanvraag getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Bovendien beperkt de verzoekende partij zich tot loutere beweringen, die zij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt. Zij maakt om dezelfde reden ook de schending van Richtlijn 2004/83/EG niet aannemelijk.

Ook de echtgenote van de verzoekende partij heeft een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen. Dat betekent dat zij de verzoekende partij kan vergezellen naar het land van herkomst, waardoor er geen risico is op schending van artikel 8 EVRM. De verzoekende partij maakt de schending van voormeld artikel dan ook niet aannemelijk.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij maakt de schending van een andere bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) niet aannemelijk.” Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de

mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 10 juli 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 27 augustus 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 28 juni 2013 opgenomen grond, verwijst zij naar haar pleidooi in zaak 15, de prejudiciële vraag inbegrepen voor zover er een probleem zou zijn met de synthesememorie. Zij stelt nog steeds belang te hebben: zij verwijst hiervoor naar haar uiteenzetting "in de twee vorige zaken". Ze stelt tevens dat er nog een tweede asielaanvraag en aanvragen op grond van artikel 9ter en artikel 9bis hangende waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, dus dat er zeker nog belang is, zeker gelet op het inreisverbod dat kan genomen worden.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*BS 17 februari 2012 (ed. 2)*), wet in werking getreden op 27 februari 2012, luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

(...)

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is."

Er dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°,

2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij waarbij zij de schending aanvoert van de artikelen 7, 9*ter*, en 9*bis* van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht doet geen afbreuk aan het hoger gestelde.

Ook haar betoog ter terechtzitting ter terechtzitting doet geen afbreuk aan het hoger gestelde. In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij voorhoudt nog steeds belang te hebben, waarbij zij verwijst naar haar uiteenzetting “*in de twee vorige zaken*”. Het betreft hier de zaken met volgnummers 44 en 45, waarin zij stelde nog steeds belang te hebben, dat de aanvraag op grond van artikel 9*ter* hangende was, waarbij zij opmerkt dat een werkelijk rechtsmiddel nodig is en het bevel daar een einde aan riskeert te maken, dat een bevel steeds invloed heeft op latere bevelen en dat dit de problematiek is van herhaalde bevelen en het verbod op terugkeer in een volgend bevel. Ze stelt vervolgens dat er nog een tweede asielaanvraag en aanvragen op grond van artikel 9*ter* en artikel 9*bis* hangende waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, dus dat er zeker nog belang is, zeker gelet op het inreisverbod dat kan genomen worden. Met betrekking tot de voorgehouden hangende tweede asielaanvraag dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij dit geenszins heeft opgeworpen in haar verzoekschrift. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat de verzoekende partij op 18 augustus 2011 een derde asielaanvraag indiende, maar dat hieromtrent op 23 augustus 2011 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen. Met betrekking tot hangende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* en artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, dient erop gewezen te worden dat hierop reeds in de beschikking van 28 juni 2013 werd ingegaan, waaruit blijkt dat de verzoekende partij haar rechtsmiddel in het kader van de aanvraag op grond van voornoemd artikel 9*ter*, aanvraag daterend van 18 augustus 2011 die op 3 juli 2012 ongegrond werd verklaard, heeft kunnen uitputten. Met betrekking tot enige aanvraag op grond van voornoemd artikel 9*bis* dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier slechts blijkt dat een aanvraag van 22 september 2011 op 11 mei 2012, en dus voor het nemen van de bestreden beslissing op 27 juli 2012, ongegrond werd verklaard. De verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat nog een andere aanvraag hangende was ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. In de mate dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting verwijst naar een eventuele nieuwe aanvraag op grond van voornoemd artikel 9*ter* dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier weliswaar blijkt dat op 8 augustus 2012 zulke aanvraag werd ingediend, maar dat deze dateert van na de bestreden beslissing. Daar waar zij verwijst naar de problematiek van de herhaalde bevelen, de invloed van een bevel op latere bevelen en het verbod op terugkeer resp. inreisverbod, dient erop gewezen te worden dat dit slechts een theoretisch, minstens hypothetisch en onrechtstreeks belang betreft. Wanneer daadwerkelijk op een later tijdstip nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden genomen, al dan niet vergezeld van een inreisverbod, verhindert niets de verzoekende partij hiertegen beroep instellen bij de Raad en in het kader van dat beroep haar grieven uiteen te zetten. Met haar betoog ter terechtzitting in het kader van het thans voorliggend beroep maakt zij geenszins aannemelijk nog belang te hebben bij de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 juli 2012. Ten slotte kan nog worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het geheel niet ingaat op hetgeen in de beschikking van 28 juni 2013 gesteld wordt aangaande de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955

(hierna: het EVRM) en artikel 15, c van de richtlijn 2004/83/EG, zodat kan verwezen naar hetgeen hieromtrent in voornoemde beschikking van 28 juni 2013 wordt gesteld.

In de mate dat de verzoekende partij nog verwijst naar haar pleidooi in zaak met volgnummer 15, de prejudiciële vraag inbegrepen voor zover er een probleem zou zijn met de synthesememorie, dient erop gewezen te worden dat de beschikking van 28 juni 2013 geen uitstaans heeft met enig probleem met de synthesememorie, zodat deze opmerking ter terechtzitting *in casu* niet ter zake doet en de Raad hierop zodoende niet verder dient in te gaan.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET